

Arrest

nr. 338 217 van 18 december 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 14 april 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 juni 2016 werd de referentiepersoon, zijnde de Poolse minderjarige dochter van verzoeker, geboren.

Op 4 mei 2017 diende verzoeker een verzoek in tot het bekomen van internationale bescherming (hierna: verzoek om internationale bescherming). Hij verklaarde in dit beschermingsverzoek dat hij zijn relatie met de moeder van de referentiepersoon had beëindigd in februari 2017 en terugkeerde naar Kosovo. Verzoekers Kosovaarse partner ontdekte evenwel dat verzoeker ondertussen een kind had gekregen in België. Verzoeker verklaarde dat hij omwille van bedreigingen van de broer van verzoekers voormalige partner terug naar België vluchtte in april 2017 en hij vervolgens een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker verklaarde eveneens dat hij sedert zijn terugkomst pogingen deed om zijn dochter, de referentiepersoon, te zien, doch dat de moeder daarvoor echter 3000 euro vroeg om het kind te kunnen bezoeken.

Op 19 mei 2017 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen.

Op 10 augustus 2018 diende verzoeker een eerste aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Poolse minderjarige dochter.

Op 5 november 2018 sprak de familierechter een vonnis uit waarbij het ouderlijk gezag over de betrokken dochter exclusief aan de moeder werd toegekend, het hoofdverblijf bij de moeder behouden blijft en een omgangsregeling voor verzoeker werd bepaald van om de veertien dagen, telkens op zaterdag tussen 10 en 14 uur, uitsluitend in het bijzijn van de moeder. Ook de onderhoudsbijdrage van 100 euro per maand, de bijdragen in bijzondere kosten en de afspraken inzake kinderbijslag, sociale en fiscale voordelen werden bepaald.

Op 30 november 2018 werd de aanvraag van 10 augustus 2018 geweigerd middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 22 februari 2019 diende verzoeker een tweede aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, wederom in functie van zijn Poolse minderjarige dochter.

Op 12 september 2019 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 6 april 2023 bood verzoeker zich met een andere Noord-Macedonische dame, zijnde J.I., bij de burgerlijke stand van Antwerpen aan, waarbij hij een aangifte deed van prenatale erkenning van het ongeboren kind van mevrouw J.I. Het parket verschaftte positief advies in het onderzoek naar de schijnerkenning en per schrijven van 19 juni 2023 deelde de ambtenaar van de burgerlijke stand aan verzoeker en Mw. J.I. mee dat de akte van erkenning ging opgemaakt worden.

Op 17 januari 2024 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 308 018 van 10 juni 2024 verwierp de Raad het beroep tegen die beslissing, wegens laattijdigheid.

Op 4 oktober 2024 diende verzoeker wederom een aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie in, in functie van zijn Poolse minderjarige dochter.

Op 14 april 2025 nam de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 4/10/2024 werd ingediend door:

Naam: (…)

Voornaam: (…)

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: (…)/1987

Geboorteplaats: G.

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te (…)/ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene deed opnieuw een aanvraag als ouder van een EU-kind (…)/ (RR (…)) van Poolse nationaliteit in toepassing van art. 40bis, §2 eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980.

In art. 40bis, §2, eerste lid, 5° staat het volgende: “§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 5° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad die het ouderlijk gezag

inclusief het recht van bewaring over een minderjarige burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, uitoefenen, voor zover zij de minderjarige burger van de Unie op het Belgische grondgebied begeleiden en de daadwerkelijke zorg over hem dragen.”

In art 40bis, §4, vierde lid staat het volgende: “Het in §2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet, voor zover de minderjarige burger van de Unie nog niet over een duurzaam verblijfsrecht zoals bedoeld in artikel 42quinquies, §1, beschikt, het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Ter staving van de aanvraag legde betrokkene volgende stavingsdocumenten voor:

- *Geldig Paspoort 24/12/201 tot 23/12/2031*
- *Vonnis: dd 5/11/2018 rolnummer (...): Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen afdeling Antwerpen sectie Familie en Jeugdrechtbank*
- *Rekeninguitreksels van bij BNP Paribas Fortis betaling van 100 euro op 31/01/2024, 8/03/2024, 16/04/2024, 6/05/2024, 3/06/2024, 4/07/2024, 7/08/2024, 4/09/2024, 1/10/2024 aan de moeder (...)*

Uit voorgaand wetsartikel volgt dat betrokkene, naast het aantonen het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over het minderjarig kind uit te oefenen, dient aan te tonen de daadwerkelijke zorg over het kind te dragen.

Uit het voorgelegde vonnis blijkt alvast dat betrokkene het ouderlijk gezag niet heeft, het werd exclusief aan de moeder toegewezen.

Wat betreft het recht van bewaring dient opgemerkt te worden dat uit het rijksregister en de beschikbare gegevens in het administratief dossier blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon heden (op het moment van de aanvraag van dd 4/10/2024) niet op hetzelfde adres woonachtig zijn. Betrokkene werd, naar aanleiding van huidige aanvraag, ingeschreven op het voornoemd adres te (...), daar waar het minderjarig kind woonachtig is te (...), samen met haar moeder (...) (...). Uit het vonnis blijkt anderzijds wel dat mijnheer het recht heeft om toezicht te houden op de opvoeding van het kind. Het omgangsrecht door de vader kan overeenkomstig datzelfde vonnis slechts geschieden in het bijzijn van de moeder en dit één zaterdag om de twee weken van 10u tot 14u. De onderhoudsbijdrage omvat 100 euro /maand, van de uitzonderlijke kosten dient hij de helft te betalen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het zeer vreemd is, dat sinds het vonnis van 2018 er geen nieuw vonnis meer is voorgelegd, waaruit enige evolutie in de relatie tussen vader en kind zou kunnen blijken. In 2018 was het kind pas 2 jaar oud, er was nooit contact geweest met de vader, de vader had geen vaste verblijfplaats in België. Het is niet normaal dat er nog steeds op dezelfde manier contact zou moeten georganiseerd worden tussen vader en kind. Indien betrokkene dat contact is nagekomen, alsook zijn engagement op financieel vlak is nagekomen, zou mogen verondersteld worden dat betrokkene intussen een daadwerkelijke band heeft opgebouwd met het kind, de vader alsnog de ouderlijke macht krijgt en een ruimer bezoekrecht. Gezien mijnheer daar spontaan niets van voorlegt, is het het redelijk te stellen dat hij de ouderlijke macht nog steeds niet heeft, alsook dat het bezoekrecht niet of nauwelijks werd nagekomen, waardoor er van een recht van bewaring eigenlijk evenmin sprake is.

Het concept van “daadwerkelijke zorg” dient, overeenkomstig het Hof van Justitie, te worden begrepen als het op zich nemen van dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de door het Hof van justitie gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg, aangezien kan worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige burger van de Unie niet zou worden belemmerd indien verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Om die reden wordt als voorwaarde gesteld dat de zorg vanwege de ouder daadwerkelijk van aard is. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat, naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun. Het enige wat eigenlijk wordt aangetoond is dat mijnheer geld overmaakt op de rekening van de moeder van het kind bij wijze van bijdrage aan de kosten van het kind/alimentatie. Financieel instaan voor het kind is uiteraard een belangrijke factor in de daadwerkelijke zorg. Echter, indien er verder geen contact is/ geen ouderlijke macht, nauwelijks [sic] het recht van bewaring wordt uitgeoefend, is het financieel bijdragen niet voldoende om het verblijfsrecht te kunnen toestaan. Financieel bijdragen, kan immers ook vanuit het buitenland.

Verder is er ook nog de cumulatieve voorwaarde dat het bedoelde familielid moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, waarmee op voldoende wijze kan worden voorzien in het levensonderhoud van het kind. Ook aan deze voorwaarde is niet voldaan. Betrokkene legt geen enkel stuk voor waaruit blijkt over welke bestaansmiddelen hij kan beschikken.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 40bis, §2, eerste lid 5° en §4 om het verblijfsrecht uit te oefenen als ouder van een minderjarige burger van de Unie.

Gezien betrokkene niet kan genieten van de toepassing van art.40bis van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meer bepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat ervan uit dat de verblijfsvoorwaarden van toepassing zijn voldaan. Dit blijkt in casu niet het geval.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat betrekking heeft op de formele motiveringsplicht, van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 21 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Hij licht het middel toe als volgt:

“7. In casu wordt de aanvraag in essentie geweigerd om reden dat verzoeker geen contact zou hebben / ouderlijke macht zou uitoefenen over het kind.

De stelling dat verzoeker geen contact zou hebben met het kind mist feitelijke grondslag.

Er is wel degelijk contact met het contact tussen verzoeker en het kind, en de overweging van verwerende partij dat uit de vaststelling dat dit omgangsrecht op heden nog niet uitgebreid zou zijn, dient te worden afgeleid dat het bezoekrecht niet wordt nagekomen, is een loutere veronderstelling welke feitelijke grondslag mist.

8. Anderzijds betoogt verwerende partij dat verzoeker geen daadwerkelijke zorg aan het kind zou geven.

Verwerende partij betoogt dat het louter financieel instaan niet kan worden beschouwd als een daadwerkelijke zorg.

Ten onrechte stelt verwerende partij dat het louter financieel instaan voor het kind (ipso facto) niet zou kunnen worden beschouwd als een vorm van daadwerkelijke zorg, en dat deze steeds zou dienen gepaard te gaan met dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken.

Dienaangaande kan worden gewezen op de Memorie van Toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (55K3596001.pdf), p. 38 e.v.):

Het Hof bevestigde dat een dergelijk afgeleid verblijfsrecht niet zijn grondslag vindt in de Burgerschapsrichtlijn doch rechtstreeks voortvloeit uit het primair Unierecht, met name artikel 21 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Volgens het Hof van Justitie dient te worden voorzien in de mogelijkheid voor een derdelander-ouder, die daadwerkelijk de zorg draagt voor een minderjarige burger van de Unie, om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven wanneer het “niet toestaan met deze burger in de lid staat van ontvangst te verblijven, het verblijfsrecht van deze burger ieder nuttig effect ontnemt”. Het afgeleide verblijfsrecht van de derdelander-ouder wordt, met andere woorden, louter voorzien ter facilitering van het verblijfsrecht van de minderjarige burger van de Unie.

Het afgeleide verblijfsrecht voor de ouder van de minderjarige burger van de Unie, in de zin van artikel 40bis, § 2, onder 5°, van de wet van 15 december 1980, werd met de wet van 19 maart 2014 voorzien met als doel het nuttig effect van de rechten die verbonden zijn aan het Europees burgerschap van de minderjarige burger van de Unie te garanderen en in het bijzonder het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten waarvan de minderjarige burger van de Unie overeenkomstig artikel 21 van het VWEU geniet. De ratio hiervoor betrof het gegeven dat de minderjarige burger van de Unie – a fortiori wanneer het een kind van jonge leeftijd betreft – niet in staat zou zijn om in de gastlidstaat te verblijven en er te genieten van diens recht van vrij verkeer en verblijf in de zin van artikel 21 VWEU, wanneer deze niet begeleid wordt door de persoon die de daadwerkelijke zorg voor hem draagt. Het recht op vrij verkeer en verblijf dat de minderjarige burger van de Unie ontleent aan artikel 21 VWEU, zou aldus zijn nuttig effect verliezen als de zorgdragende ouder geen verblijfsrecht kan verkrijgen in de gastlidstaat.

Het afgeleid verblijfsrecht van de ouder van de minderjarige Belg is voorzien ter facilitering van het vrij verkeer van de minderjarige burger van de Unie.

Aldus dient bij de beoordeling van de vraag of er een daadwerkelijke zorg door verwerende partij te worden nagegaan of zonder de betreffende zorg van de ouder de minderjarige verder in de gastlidstaat kan verblijven, hetgeen steeds in concreto en met inachtneming van alle omstandigheden dient te worden beoordeeld.

De vraag dient aldus gesteld te worden of het minderjarige kind in de precieze omstandigheden zoals zij zich concreet voordoen zonder het verblijfsrecht en de zorg van zijn vader verder op Belgisch grondgebied zou kunnen verblijven.

In casu is het minderjarige kind wel degelijk afhankelijk van de zorg van haar vader op Belgisch grondgebied om zelf verder op Belgisch grondgebied te kunnen verblijven. Verzoeker draagt immers maandelijks bij voor het onderhoud en de opvoeding van zijn dochter (zie attesten aanwezig in het dossier), en verzoeker kan deze daadwerkelijke steun enkel aanbieden mits tewerkstelling op Belgisch grondgebied, aangezien de relevante c.q. nuttige steun door verzoeker enkel kan worden geboden door verzoeker vanuit een inkomen naar Belgische normen en niet door een inkomen vanuit het land van herkomst, dat immers manifest lager ligt (ca. 400,00 EUR per maand).

Ten onrechte sluit verwerende de louter materiële steun uit als een voldoende daadwerkelijke zorg in de zin van art. 40bis § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

9. In casu heeft verwerende partij bovendien verzuimd enig onderzoek te voeren

- naar de behoefte van het kind om te kunnen beschikken over de materiële zorg in het kader van zijn onderhoud en opvoeding;
- naar de vraag of de moeder van het kind al dan niet in staat is alleen in te staan voor het onderhoud en opvoeding van het minderjarig kind;

Een zulk onderzoek is uiteraard wel noodzakelijk om te oordelen of de steun van verzoeker kan worden beschouwd als een daadwerkelijke zorg in de zin van art. 40bis §2, eerste lid Vw.

Waar verwerende partij verzuimd heeft passend onderzoek te voeren, dient een schending van de zorgvuldigheidsverplichting iuo. art. 40bis § 2, eerste lid Vw. te worden aangenomen.”

Verzoeker voert aan dat de stelling van de gemachtigde, dat hij geen contact heeft met zijn kind, feitelijke grondslag mist. De overweging van de gemachtigde dat uit de vaststelling, dat dit omgangsrecht op heden nog niet uitgebreid zou zijn, zou moeten worden afgeleid dat het bezoekreht niet werd nagekomen, is een loutere veronderstelling.

Vervolgens betwist verzoeker ook dat hij geen daadwerkelijke zorg aan het kind zou geven. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde ten onrechte gesteld dat het louter financieel instaan voor het kind niet kan worden beschouwd als een vorm van daadwerkelijke zorg en dat de financiële steun moet gepaard gaan met dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken. Vervolgens citeert verzoeker uit de Memorie van Toelichting tot wijziging van de Vreemdelingenwet inzake het recht op gezinshereniging waarin wordt toegelicht dat het afgeleide verblijfsrecht voor de ouder van de minderjarige Unieburger, in de zin van artikel 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet, werd voorzien met als doel het nuttig effect van de rechten die verbonden zijn aan het Europees burgerschap van de minderjarige burger van de Unie te garanderen in de zin van artikel 21 van het VWEU. Dit houdt in dat de ouder, die de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt, een verblijfsrecht kan krijgen in de gastlidstaat.

Verzoeker erkent dat het afgeleid verblijfsrecht van de ouder van het minderjarig kind is voorzien ter facilitering van het vrij verkeer van de minderjarige burger van de Unie. De concrete vraag die zich stelt,

aldus verzoeker, is of het minderjarige kind in de omstandigheden zoals ze zich concreet voordoen zonder verblijfsrecht en de zorg van de vader verder op het Belgische grondgebied zou kunnen verblijven. Hij stipt aan dat hij maandelijks bijdraagt voor het onderhoud en de opvoeding van zijn dochter en hij kan die daadwerkelijke steun enkel aanbieden mits tewerkstelling op het Belgische grondgebied aangezien het gemiddeld inkomen in Kosovo, dat hij aldaar zou kunnen verwerven, aanzienlijk lager ligt dan in België. Verzoeker herhaalt dat de gemachtigde ten onrechte de louter materiële steun uitsluit als een voldoende daadwerkelijke zorg in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens stelt verzoeker dat de gemachtigde heeft verzuimd het onderzoek te voeren naar de behoefte van het kind om te beschikken over de materiële zorg in het kader van zijn onderhoud en opvoeding enerzijds, en naar de vraag of de moeder van het kind al dan niet in staat is alleen in te staan voor het onderhoud en de opvoeding van het minderjarig kind. Dit onderzoek was noodzakelijk om te kunnen oordelen of de steun van verzoeker kan beschouwd worden als daadwerkelijke zorg in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Nu de gemachtigde dat heeft nagelaten, heeft hij volgens verzoeker de zorgvuldigheidsplicht in het licht van die bepaling geschonden.

Beoordeling

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen:

- 1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;*
- 2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;*
- 3° de betrokkene is onbereikbaar.*

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

§ 3. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

(...)

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt : (...)

Het betoog van verzoeker kan niet in verband gebracht worden met het bovenstaande. Bijgevolg is het onderdeel van het middel, gestoeld op artikel 62 van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het evenmin tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Het onderzoek naar het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, zijnde artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° en artikel 40bis, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen luiden als volgt:

“§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

5° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, uitoefenen, voor zover zij de minderjarige burger van de Unie op het Belgische grondgebied begeleiden en de daadwerkelijke zorg over hem dragen.

(...)

§4 Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet, voor zover de minderjarige burger van de Unie nog niet over een duurzaam verblijfsrecht zoals bedoeld in artikel 42quinquies, § 1, beschikt, het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker het ouderlijk gezag, minstens het recht van bewaring, moet uitoefenen over zijn Poolse dochter en het kind op het Belgische grondgebied begeleiden en de daadwerkelijke zorg over hem dragen. Verder vereist de voormelde bepaling dat verzoeker het bewijs levert dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, en een ziektekostenverzekering voorlegt.

De gemachtigde betwist zowel dat verzoeker heeft aangetoond dat hij de daadwerkelijke zorg draagt over het kind, als dat verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikt, waarmee hij op voldoende wijze kan voorzien in het levensonderhoud van het kind.

Zoals verzoeker citeert, is het passend om voor de invulling van het concept ‘daadwerkelijke zorg’ de voorbereidende werken te raadplegen:

“De wijziging onder c), aangebracht aan artikel 40bis, § 2, eerste lid, onder 5° van de wet van 15 december 1980, heeft tot doel de terminologie van de actueel bestaande bepaling in overeenstemming te brengen met de geëvolueerde rechtspraak van het Europese Hof van Justitie inzake het afgeleid verblijfsrecht in hoofde van een ouder, onderdaan van een derde land, die de daadwerkelijke zorg draagt voor een minderjarige burger van de Unie. Met de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, werd door de Belgische wetgever, in navolging van het arrest Zhu en Chen (C-200/02, d.d. 19 oktober 2004), voorzien in een afgeleid recht op verblijf in hoofde van de vader of moeder van een minderjarige, economisch niet-actieve burger van de Unie voor zover deze ten zijnen laste is en de vader of moeder daadwerkelijk over het hoederecht beschikt. In het arrest “Zhu en Chen” verklaarde het Hof van Justitie voor recht: “44. In een zaak als aan de orde in het hoofdgeding doet zich juist de tegenovergestelde situatie voor, omdat de houder van het verblijfsrecht ten laste komt van de onderdaan van een derde staat, die daadwerkelijk voor de houder zorgt en deze wenst te begeleiden. In deze omstandigheden kan Chen zich niet op de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn “ten laste” van Catherine in de zin van Richtlijn 90/364 beroepen om een recht van verblijf in het Verenigd Koninkrijk te verkrijgen. 45. Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en Richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (zie mutatis mutandis met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest Baumbast en R, reeds aangehaald, punten

71-75). 46. Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG en Richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.” Het Hof bevestigde dat een dergelijk afgeleid verblijfsrecht niet zijn grondslag vindt in de Burgerschapsrichtlijn doch rechtstreeks voortvloeit uit het primair Unierecht, met name artikel 21 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Volgens het Hof van Justitie dient te worden voorzien in de mogelijkheid voor een derdelander-ouder, die daadwerkelijk de zorg draagt voor een minderjarige burger van de Unie, om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven wanneer het “niet toestaan met deze burger in de lidstaat van ontvangst te verblijven, het verblijfsrecht van deze burger ieder nuttig effect ontnemt”. Het afgeleide verblijfsrecht van de derdelander-ouder wordt, met andere woorden, louter voorzien ter facilitering van het verblijfsrecht van de minderjarige burger van de Unie. Het afgeleide verblijfsrecht voor de ouder van de minderjarige burger van de Unie, in de zin van artikel 40bis, § 2, onder 5°, van de wet van 15 december 1980, werd met de wet van 19 maart 2014 voorzien met als doel het nuttig effect van de rechten die verbonden zijn aan het Europees burgerschap van de minderjarige burger van de Unie te garanderen en in het bijzonder het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten waarvan de minderjarige burger van de Unie overeenkomstig artikel 21 van het VWEU geniet. De ratio hiervoor betrof het gegeven dat de minderjarige burger van de Unie – a fortiori wanneer het een kind van jonge leeftijd betreft – niet in staat zou zijn om in de gastlidstaat te verblijven en er te genieten van diens recht van vrij verkeer en verblijf in de zin van artikel 21 VWEU, wanneer deze niet begeleid wordt door de persoon die de daadwerkelijke zorg voor hem draagt. Het recht op vrij verkeer en verblijf dat de minderjarige persoon die de daadwerkelijke zorg voor hem draagt. Het recht op vrij verkeer en verblijf dat de minderjarige burger van de Unie ontleent aan artikel 21 VWEU, zou aldus zijn nuttig effect verliezen als de zorgdragende ouder geen verblijfsrecht kan verkrijgen in de gastlidstaat. Sinds het arrest Zhu en Chen (C-200/02, d.d. 19 oktober 2004), bevestigde het Hof van Justitie haar eerdere rechtspraak doch voerde zij systematisch de voorwaarde in dat de ouder, onderdaan van een derde land, die in aanmerking wenst te komen voor een afgeleid recht op verblijf in de zin van artikel 21 van het VWEU, de daadwerkelijke zorg dient te dragen voor de minderjarige burger van de Unie. Deze vereiste brengt met zich mee dat een derdelands ouder zich niet kan beroepen op het afgeleide verblijfsrecht wanneer de daadwerkelijke zorg exclusief door een andere ouder wordt gedragen. Deze voorwaarde wordt met dit wetsontwerp ingevoerd in de wet van 15 december 1980. Het concept van “daadwerkelijke zorg” dient, aldus het Hof van Justitie, te worden begrepen als het op zich nemen van dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de door het Hof van Justitie gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg, aangezien kan worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige burger van de Unie niet zou worden belemmerd indien verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Om die reden wordt als voorwaarde gesteld dat de zorg vanwege de ouder daadwerkelijk van aard is. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat, naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun. In de zaak C-247/20 (d.d. 10 maart 2022), verklaarde het Europese Hof van Justitie voorts voor recht dat de ouder, onderdaan van een derde land, die de daadwerkelijke zorg draagt voor een minderjarige, economisch niet-actieve burger van de Unie tevens over voldoende bestaansmiddelen alsook een ziektekostenverzekering dient te beschikken zolang de minderjarige burger van de Unie niet over een duurzaam verblijfsrecht beschikt. Volgens het Hof vloeit deze voorwaarde voort uit het gegeven dat artikel 7, lid 1, onder b) van de Burgerschapsrichtlijn naar analogie van toepassing is en voldaan dient te zijn. Bijgevolg dient er in concreto te worden nagegaan of de ouder, onderdaan van een derde land, materiële steun biedt aan de minderjarige burger van de Unie en de beschikbare financiële middelen effectief aanwendt om voor diens kind te zorgen. Hiermee bevestigde het Hof haar eerdere rechtspraak in de zaak C-86/12 (d.d. 10 oktober 2013), waarin zij voor recht concludeerde dat wanneer een minderjarige burger van de Unie sedert diens geboorte op het grondgebied van een gastlidstaat verblijft doch niet de nationaliteit van deze lidstaat bezit en bijgevolg evenmin zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend, slechts een afgeleid verblijfsrecht in de zin van artikel 21 VWEU ontstaat in hoofde van de ouder, onderdaan van een derde land, die de daadwerkelijke zorg voor hem draagt, wanneer is voldaan aan de voorwaarden inzake bestaansmiddelen en ziektekostenverzekering zoals voorzien in artikel 7, lid 1, onder b) van de Burgerschapsrichtlijn. In navolging van deze rechtspraak dient te worden geconcludeerd dat indien de minderjarige Unieburger dan wel zijn verzorgende ouder niet aan de bestaansmiddelenvereiste voldoen, het afgeleide verblijfsrecht in hoofde van de zorgdragende ouder kan worden geweigerd daar wordt aangenomen dat deze zich, ter vrijwaring van de minderjarige burgers’ recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie in haar geheel, nog steeds kan richten tot de lidstaat van nationaliteit van de minderjarige burger alwaar de ouder, conform artikel 20 VWEU, aanspraak kan maken op een afgeleid verblijfsrecht (zie arrest “Alokpa en Moudoulou”, C-86/12, d.d. 10 oktober 2013, punten 33-35). Volgens het Hof van Justitie voorkomt artikel 20 VWEU dat het recht van verblijf op het grondgebied van de gehele Europese Unie in het gedrang zou komen daar dit afgeleide verblijfsrecht de lidstaat van nationaliteit van de burger van de Unie verplicht om rekening te houden met de afhankelijkheidsrelatie tussen de minderjarige

Unieburger en de ouder in kwestie. Als tweede wijziging aan de bepaling van artikel 40bis, § 2, eerste lid, onder 5° van de wet van 15 december 1980, wordt de verouderde term “hoederecht” vervangen door “ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring” om de terminologie die doorheen de wet van 15 december 1980 wordt gehanteerd te harmoniseren. Het ouderlijk gezag omvat niet alleen het recht van materiële bewaring (voorheen het hoederecht genoemd), maar bevat ook andere prerogatieven die onontbeerlijk zijn om de daadwerkelijke zorg voor het kind op zich te kunnen nemen. De verzorgende ouder moet dus het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over het kind uitoefenen, al dan niet gedeeld met de andere ouder van de minderjarige Unieburger. Bij een (gehele of gedeeltelijke) ontzetting uit het ouderlijk gezag dient immers te worden verondersteld dat de ouder van wie het ouderlijk gezag beperkt werd niet meer de daadwerkelijke zorg voor het kind op zich kan nemen zoals beoogd in de rechtspraak van het Hof en aldus ook geen afgeleid verblijfsrecht kan genieten krachtens artikel 21 van het VWEU” (Parl. St. Kamer, 29 september 2023, doc 55, 3596/001, p. 37 ev.).

Uit het voorgaande blijkt dat de wetgever het verband heeft gelegd tussen artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet en de bescherming, geboden door artikel 21 van het VWEU, waarvan verzoeker ook de schending aanvoert.

Zoals verzoeker terecht opwerpt, is het afgeleid verblijfsrecht voor de ouder van een minderjarige Unieburger voorzien ter facilitering van het vrij verkeer van de minderjarige Unieburger en is de kernvraag of zonder de zorg van de ouder-derdelander, de minderjarige verder in de gastlidstaat kan verblijven, hetgeen steeds in concreto en met inachtneming van alle omstandigheden moet gebeuren.

Teneinde zijn daadwerkelijke zorg aan te tonen, heeft verzoeker twee elementen voorgelegd, enerzijds het vonnis van 5 november 2018 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen en anderzijds de rekeninguittreksels waaruit blijkt dat verzoeker telkens 100 euro betaalde aan de moeder van de referentiepersoon. Het betreft acht overschrijvingen in 2024 voorafgaand aan het indienen van de derde aanvraag om gezinshereniging met zijn Pools kind.

De gemachtigde neemt deze stukken niet aan als afdoende bewijs van daadwerkelijke zorg. Aangaande het vonnis motiveert de gemachtigde dat hieruit blijkt dat het ouderlijk gezag exclusief aan de moeder van het kind werd toegekend en dat er weliswaar een omgangsrecht aan verzoeker werd toegekend, maar dat dit werd beperkt tot een zaterdag om de twee weken van 10 uur tot 14 uur, in het bijzijn van de moeder. De gemachtigde acht dit een zeer beperkt omgangsrecht, merkt ook op dat dit vonnis reeds dateert van 2018 en stelt zich de vraag hoe het met de evolutie is gesteld in de relatie tussen vader en kind sedert 2018, aangezien het kind toen pas twee jaar oud was. Verder motiveert de gemachtigde eveneens dat volgens het Hof van Justitie de daadwerkelijke zorg moet begrepen worden als zorg- en opvoedingstaken, zonder dewelke de minderjarige Unieburger niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Het mag niet gaan om marginale zorg om te voldoen aan de vereiste van daadwerkelijke zorg, omdat in die situatie kan aangenomen worden dat het recht op vrij verkeer van de minderjarige Unieburger niet wordt belemmerd. Volgens de gemachtigde heeft verzoeker niet aangetoond dat er sprake is van daadwerkelijke zorg omdat niet is aangetoond dat hij voor de zorg- en opvoedingstaken instaat en enkel heeft aangetoond dat hij geld heeft overgemaakt op de rekening van de moeder als alimentatie. Hij erkent dat financieel instaan voor het kind een belangrijke factor is in de daadwerkelijke zorg maar, indien er verder geen contact is aangetoond met het kind, geen ouderlijk gezag blijkt en een beperkt recht van bewaring is toegekend, is het financieel bijdragen op zich niet voldoende om het verblijfsrecht te kunnen toestaan, aangezien financieel bijdragen ook vanuit het buitenland kan.

De Raad acht deze beoordeling in deze specifieke zaak niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig.

Waar verzoeker aanvoert dat het motief in de beslissing, dat uit de vaststelling, dat het omgangsrecht op heden niet blijkt uitgebreid, er moet worden afgeleid dat het bezoekrecht niet wordt nagekomen, een loutere veronderstelling betreft, kan de Raad volledig volgen. De motieven: *“Indien betrokkene dat contact is nagekomen, alsook zijn engagement op financieel vlak is nagekomen, zou mogen verondersteld worden dat betrokkene intussen een daadwerkelijke band heeft opgebouwd met het kind, de vader alsnog de ouderlijke macht krijgt en een ruimer bezoekrecht. Gezien mijnheer daar spontaan niets van voorlegt, is het het [sic] redelijk te stellen dat hij (...), alsook dat het bezoekrecht niet of nauwelijks werd nagekomen, waardoor er van een recht van bewaring eigenlijk evenmin sprake is.”* zijn speculatief, maar acht de Raad in casu overtuigend, zodat een terechte kritiek op deze motieven niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

De gemachtigde en de Raad dienen het gezag van het vonnis van de familierechter van 5 november 2018 te respecteren. Echter, de reden voor het beperkt omgangsrecht in het vonnis is niet enkel gewijd aan het precair verblijfsrecht, zoals verzoeker laat uitschijnen. De Raad leest in het vonnis eveneens onder “2. Situeren en vorderingen” *“Mevrouw [naam van de moeder] woont alleen met haar dochter in Antwerpen terwijl [naam verzoeker] klaarblijkelijk nadien naar Duitsland is gegaan en aldaar lange tijd verbleven heeft.*

Hij heeft geen gekende woonst- en verblijfplaats in België of in het buitenland. Naar zeggen van [naam moeder] keerde [naam verzoeker] slechts terug nadat hij gehoord had dat zij zwanger was en trachtte sindsdien haar meermaals te overtuigen om hem bij haar te laten inwonen telkens met het oog op het bekomen van de nodige verblijfsdocumenten.” Aangaande de exclusieve uitoefening van het ouderlijk gezag door de moeder over de referentiepersoon leest de Raad in dit vonnis:

“Overeenkomstig artikel 374 Burgerlijk Wetboek oefenen de ouders in principe het ouderlijk gezag over hun minderjarig kind gezamenlijk uit, ook als vader en moeder niet samen leven. In casu is de rechtbank van oordeel dat er ernstige reden is om van dit principe af te wijken, nu uit de voorliggende stukken blijkt dat vader geen gekende woonst- en verblijfplaats heeft, niet geweten is waar hij verblijft en er ernstige twijfels bestaan dat hij daadwerkelijke interesse heeft in zijn dochter en de uitoefening van dit ouderlijk gezag. Vader lijkt enkel op te dagen op momenten waarop hij denkt dat zulks voordelig zou zijn voor hem.”

De familierechter uitte aldus uitdrukkelijk ernstige twijfel bij de daadwerkelijke interesse van verzoeker in zijn Poolse dochter en stelt vast dat verzoeker lijkt op te dagen op momenten waarop dat voordelig zou zijn voor hem. In een dergelijke context volgt de Raad de gemachtigde dat indien verzoeker vele jaren later, op 4 oktober 2024, opnieuw een aanvraag indient om gezinshereniging met zijn dochter, bijkomende elementen nodig zijn om aan te tonen dat er van daadwerkelijke zorg ten aanzien van dit kind in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid1, 5° van de Vreemdelingenwet of in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie in het licht van artikel 21 van het VWEU aangaande daadwerkelijke zorg sprake is. Het feit dat verzoeker heeft aangetoond dat hij sedert begin 2024 terug de draad heeft opgenomen van het overmaken van onderhoudsgeld, is dienaangaande inderdaad onvoldoende.

De Raad volgt verzoeker niet waar hij in het verzoekschrift aanvoert dat het overmaken van onderhoudsgeld, en dus het aantonen van een financiële band, volstaat om van daadwerkelijke zorg te spreken in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet of in de zin van artikel 21 van het VWEU, zoals blijkt uit de voorbereidende werken en uit de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie. Verzoeker erkent bovendien uitdrukkelijk in het verzoekschrift dat hij tussen einde 2022 en begin 2024 geen onderhoudsgeld meer heeft betaald, maar dit pas eind januari 2024 heeft hernomen. Verzoeker verklaart daarvoor dat de moeder van het kind zich bleef verzetten tegen elk contact tussen de referentiepersoon en hem. Er wordt ook in het verzoekschrift aangehaald dat de moeder zo ver ging dat zij betalingen eiste tussen de 2000 en 6000 euro om zijn kind te mogen zien, reden waarom hij destijds een dagvaarding heeft moeten uitbrengen in erkenning van het vaderschap, waarmee de moeder pas instemde na het voorleggen van een DNA-test.

De Raad moet evenwel in dit dossier vaststellen dat er geen begin van bewijs voorligt van het feit dat de moeder van de referentiepersoon zich heeft ingelaten met dergelijke praktijken om de uitoefening van het omgangsrecht onmogelijk te maken of bijzonder te bemoeilijken. Verzoeker haalt zelf aan in het verzoekschrift dat hij, in de hoop een verbeterde verstandhouding met de moeder te kunnen hebben, en een normaal contact met zijn kind te kunnen hebben, geen rechterlijke of politieke tussenkomst heeft benaastigd. Echter, op die wijze, zij het herhaald, ligt geen begin van bewijs van dergelijk gedrag van de moeder voor. Verzoeker heeft ook geen andere elementen voorgelegd om aan te tonen dat hij een affectieve zorgende band heeft met het kind, dermate dat de gemachtigde in casu op redelijke wijze kon aanstippen dat contact tussen verzoeker en het kind niet is aangetoond. Verzoeker poneert enkel in het verzoekschrift dat de stelling, dat er tussen hem en het kind geen contact is, feitelijke grondslag mist, maar dit is in casu een loutere bewering.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op 6 april 2023 heeft aangemeld bij de burgerlijke stand voor een aangifte van een prenatale erkenning van een ongeboort kind van zijn nieuwe Noord-Macedonische partner. Deze erkenning werd ook toegestaan door de ambtenaar van de burgerlijke stand, na positief advies van het parket. Verzoeker erkent in het verzoekschrift dat hij een nieuwe partner heeft met wie hij een kind kreeg. Hij erkent eveneens dat een verblijfsrecht werd beoogd voor deze nieuwe partner. Verzoeker had op dat ogenblik nog het verblijfsrecht (F-kaart) dat hij verkreeg omwille van gezinshereniging met de huidige referentiepersoon, de Poolse dochter, dat weliswaar werd beëindigd op 17 januari 2024.

Verzoeker voert aan dat zijn Poolse dochter afhankelijk is van zijn zorg om op Belgisch grondgebied te kunnen verblijven. Anders dan verzoeker aanvoert, neemt de Raad niet aan dat verzoeker enkel op basis van een tewerkstelling in België, en niet in Kosovo, het onderhoudsgeld van 100 euro per maand kan betalen. Verder blijkt dat verzoeker zelf aanhaalt in het verleden reeds lange tijd geen onderhoudsgeld te hebben betaald, nl. in het jaar 2023. Dit heeft geen aanleiding gegeven tot het vertrek van het kind uit het Rijk. Vervolgens gaat verzoeker er ook aan voorbij dat de gemachtigde de bestreden beslissing ook steunt op het motief dat verzoeker bij de aanvraag geen enkel stuk heeft voorgelegd aangaande zijn bestaansmiddelen. Dit motief in de bestreden beslissing wordt door verzoeker niet betwist.

Verzoeker voert ten slotte aan dat de gemachtigde geen onderzoek heeft gevoerd naar de behoefte van het kind om te kunnen beschikken over de materiële zorg in het kader van zijn onderhoud en opvoeding, en naar de vraag of de moeder al dan niet alleen in staat is in te staan voor het onderhoud en de opvoeding van het minderjarig kind, hetgeen noodzakelijk is om te kunnen vaststellen of verzoeker zijn steun als daadwerkelijke zorg kan beschouwd worden. De Raad kan dit niet volgen. De gemachtigde heeft immers gemotiveerd dat er wel is aangetoond dat verzoeker materiële zorg verschaft aan zijn Poolse dochter, doch dat dit op zich niet volstaat om van daadwerkelijke zorg te spreken in de zin van de relevante wetsbepaling, die zou moeten aanleiding geven tot een verblijfsrecht, omdat verzoeker die zorg ook van op afstand verder kan verstrekken. De gemachtigde heeft ook erkend dat het financieel instaan voor het kind een belangrijke factor is in de daadwerkelijke zorg, maar heeft terecht aangestipt dat daarnaast ook vereist is dat er minstens contact is met het kind, nu er geen sprake is van ouderlijk gezag, opdat van daadwerkelijke zorg kan sprake zijn. Verzoeker wijst op zijn materiële zorg in het kader van de opvoeding, maar opvoeding bevat veel meer dan enkel materiële zorg. De Raad herhaalt dat verzoeker op geen enkele wijze heeft aangetoond dat dit contact hem door de moeder onmogelijk werd gemaakt. Ten overvloede herhaalt de Raad dat verzoeker de nadruk legt op zijn financiële steun aan het kind, maar hij zelf erkent die in het gehele jaar 2023 gestaakt te hebben. Er blijkt niet dat zich hierdoor de feitelijke noodzaak heeft voorgedaan dat het kind het grondgebied van België heeft moeten verlaten en zij bijgevolg niet langer van haar recht op vrij verkeer kon genieten.

Waar verzoeker aanvoert dat de gemachtigde een onderzoek had moeten voeren naar de vraag of de moeder al dan niet alleen in staat is in te staan voor het onderhoud en de opvoeding van het minderjarig kind, wijst de Raad erop dat inderdaad geen uitdrukkelijk onderzoek naar dit punt werd gevoerd maar dit geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing wegens een onzorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet of artikel 21 van het VWEU. Het Hof van Justitie heeft immers herhaaldelijk in zijn rechtspraak de relativiteit van deze vraag benadrukt. Immers, ook indien de moeder van het kind wel in staat en bereid zou zijn om alleen in te staan voor het onderhoud en de opvoeding van het kind, sluit dit in theorie niet uit dat de andere ouder-derdelander toch een daadwerkelijke zorgverstrekker kan zijn in de zin dat er een afhankelijkheidsverhouding kan bestaan, die tot gevolg heeft dat bij een weigering van een afgeleid verblijfsrecht het kind niet langer van zijn of haar recht op vrij verkeer kan genieten (naar analogie HvJ 5 mei 2022, Subdelegacion del Gobierno en Toledo tegen XU en QP, C-451/19 en C-532/19 punt 67; HvJ 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 72, en 8 mei 2018, HvJ K.A. e.a. 8 mei 2018, C-82/16, EU:C:2018:308, punt 72). Het feit dat de gemachtigde in casu enkel op basis van de voorgelegde stukken heeft onderzocht of kan aangenomen worden dat verzoeker een daadwerkelijke zorgverstrekker is van zijn Poolse dochter en op redelijke en zorgvuldige wijze kon vaststellen dat dit niet was aangetoond, volstaat.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet of van artikel 21 van het VWEU blijkt niet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftieng door:

A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

